

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 424/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4 C 93/2012 z 30. septembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 45/2014 z 24. februára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 242/2015 z 26. novembra 2015, ako aj postupmi, ktoré im predchádzali, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 93/2012 z 30. septembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 45/2014 z 24. februára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 242/2015 z 26. novembra 2015, ako aj postupmi, ktoré im predchádzali.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 93/2012 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) domáhal voči Slovenskej republike, v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, náhrady škody za nesprávny úradný postup policajta, ktorý mal sťažovateľa ako poskytovateľa taxi služby 7. júla 2010 nezákonne vykázat' zo súkromného parkoviska na [REDAKOVANÉ], a to z dôvodu, že sťažovateľ parkoval na mieste, ktoré nebolo vyhradené pre vozidla taxislužby, pričom však sťažovateľ bol toho názoru „... že keďže išlo o súkromné parkovisko, nebolo potrebné, aby boli parkovacie miesta vyznačené“, takže sťažovateľ vzhľadom na nesprávny úradný postup policajta v jeho neoprávnenej výzve opustiť toto parkovisko. V tejto súvislosti podal sťažovateľ aj trestné oznámenie na policajta pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, ktoré bolo uznesením vyšetrovateľa ČVS: SKIS 234/IS-1-V-2010 z 21. júla 2010 odmietnuté. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu bola príslušným prokurátorom zamietnutá, pričom však z dôvodu podozrenia, že policajt „... zrejme nepostupoval so znalosťou aktuálnych znení všeobecne záväzných nariadení hlavného mesta SR, keď odvolávajúc sa na ne... (sťažovateľa) vykázal z parkoviska...“, dozorujúci prokurátor postúpil v zmysle § 197 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku oznámenie sťažovateľa nadriadenému dotknutému policajta na disciplinárne konanie. Disciplinárne konanie proti policajtovi však bolo zastavené z dôvodu nezistenia, že by bol v súvislosti so zákrokom proti sťažovateľovi 7. júla 2010 porušil povinnosti policajta

podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 93/2012-70 z 30. septembra 2013 žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol s poukazom na závery disciplinárneho konania vedeného proti policajtovi, ktoré bolo zastavené, a s odôvodnením, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal, žeby policajt postupoval nesprávne a nezákonne. Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 45/2014 z 24. februára 2014 označený rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pričom dovolanie sťažovateľa proti tomuto rozsudku krajského súdu bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 242/2015 z 26. novembra 2015 ako procesne neprípustné odmietnuté.

4. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta arbitrárnosť rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré pri posúdení nesprávneho úradného postupu policajta, na základe ktorého sa sťažovateľ domáhal náhrady škody, vychádzali zo záverov disciplinárneho konania vedeného proti policajtovi, ktoré bolo zastavené, pričom podľa sťažovateľa výsledky tohto disciplinárneho konania boli pre rozhodnutie o jeho žalobe irelevantné a sudy mali samostatne posúdiť, či namietaný postup policajta bol alebo nebol nesprávny a nezákonný, a to už aj z toho dôvodu, že závery disciplinárneho konania nemohol sťažovateľ žiadnym spôsobom ovplyvniť, t. j. nemohol sa dovolať ich prieskumu, pretože nebol účastníkom tohto disciplinárneho konania, takže vo veci rozhodol autoritatívne iba nadriadený policajtovi, ktorý mal mať aj sám záujem, aby policajt nebol disciplinárne potrestaný, pretože ako jeho nadriadený je zodpovedný za prípravu policajtov aj v oblasti znalosti aktuálnych právnych predpisov, v rozpore s ktorými policajt podľa sťažovateľa postupoval.

5. Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, že nadriadený policajtovi dospel v rámci disciplinárneho konania, ktorého závery boli pre sudy východiskové a ktorých prieskumu sa sťažovateľ nemohol domáhať, k nesprávnym právnym záverom, pretože na jednej strane pri vyhodnocovaní postupu policajta síce konštatoval, že v čase skutku (t. j. 7. júla 2010)

bolo zrušené všeobecne záväzné nariadenie hlavného mesta č. 5/1999 o zriaďovaní a užívaní stanovišť taxislužby, avšak mal opomenúť, že v rozhodnom čase účinné všeobecne záväzné nariadenie hlavného mesta č. 5/2010 neurčovalo podmienky prevádzky a poskytovania taxislužby, ktoré by bol sťažovateľ povinný rešpektovať.

6. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného tiež uviedol:

„Súdy pri rozhodovaní o žalobe sťažovateľa dospeli k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, čo odôvodili skutočnosťou, že [REDAKOVANÉ] nebol v rámci disciplinárneho konania uznaný vinným zo spáchania disciplinárneho previnenia. Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci však nestanovuje ako podmienku predloženie rozhodnutia o disciplinárnom previnení, len definuje čo možno pod pojmom nesprávny úradný postup rozumieť. V tomto smere sťažovateľ v rámci konania vychádzal z uznesenia inšpekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn.: CVS: SK1S-61/IS-1-V-2011 zo dňa 17.2.2011, z ktorého vyplýva, že postup [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nebol v súlade so zákonom a z tohto dôvodu bol daný podnet na disciplinárne stíhanie. Naproti tomu zodpovednosť štátu je koncipovaná ako absolútna objektívna zodpovednosť, teda zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Je teda zrejmé, že právoplatné uznanie viny v rámci disciplinárneho konania nie je podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu, ale je úlohou súdu posúdiť, či určité konanie, nekonanie alebo postup môže byť subsumované pod ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. Dôvodnosť tohto tvrdenia možno dôvodiť aj takzvaným argumentum ad absurdum, že v prípade ak by došlo k nesprávnemu úradnému postupu avšak príslušný policajt by napr. zomrel alebo by nastal iný dôvod, pre ktorý by nebolo možné konanie prejednať (napr. v dôsledku uplynutia premlčacej lehoty), poškodený by sa následne nemohol domáhať nároku na náhradu škody, resp. inak povedané štát by sa automaticky zbavil zodpovednosti za spôsobenú škodu a poškodený by nemal možnosť akokoľvek sa voči uvedenému brániť. Sťažovateľ preto s obradom na vyššie uvádzanú argumentáciu považuje postup súdov, ktoré založili svoje rozhodnutie výlučne na nepreukázaní viny v rámci disciplinárneho konania, za nesprávny, nezákonný a následné rozhodnutia za arbitrárne.“

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní pod sp. zn.: 4 C 93/2012, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní pod sp. zn.: 6 Co/45/014, a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn.: 4 C 93/2012 zo dňa 30.9.2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 6Co/45/2014-87 zo dňa 24.2.2014 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 zo dňa 26.11.2015 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní pod sp. zn.: 4 C 93/2012, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní pod sp. zn.: 6 Co/45/2014, a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn.: 4C 93/2012 zo dňa 30.9.2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 6Co/45/2014-97 zo dňa 24.2.2014 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 zo dňa 26.11.2015 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní pod sp. zn.: 4 C 93/2012, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní pod sp. zn.: 6 Co/45/2014, a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn.: 4 C 93/2012 zo dňa 30.9.2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 6 Co/45/2014-87 zo dňa 24.2.2014 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 zo dňa 26.11.2015 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR, postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní pod sp. zn.: 4 C 93/2012, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní pod sp. zn. 6 Co/45/2014, a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn.:4 C 93/2012 zo dňa 30.9.2013 v spojení s rozhodnutím

Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 6 Co/45/2014-87 zo dňa 24.2.2014 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 zo dňa 26.11.2015 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy SR a čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní pod sp. zn.: 4 C 93/2012, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní pod sp. zn.: 6 Co/45/2014, a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn.: 4 C 93/2012 zo dňa 30.9.2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 6 Co/45/2014-87 zo dňa 24.2.2014 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 zo dňa 26.11.2015 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.11.2015 sp. zn.: 4 Cdo 242/2015 sa zrušuje.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.2.2014 sp. zn.: 6 Co/45/2014-87 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na nové konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000 EUR od Krajského súdu v Bratislave, ktoré je tento súd povinný sťažovateľovi zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 EUR s DPH ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému rozsudku a postupu okresného súdu

10. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádané rozhodnutie a postup okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity [*„ak... nerozhoduje iný súd“*], ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

11. Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv a práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

12. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta a k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku namietaného postupu a rozhodnutia okresného súdu, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

13. V danom prípade mal sťažovateľ možnosť domáhať sa preskúmania, sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého postupu a rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 C 93/2012 z 30. septembra 2013, a to využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré, tak ako to vyplýva aj zo sťažnosti, sťažovateľ napokon aj využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

14. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému rozsudku a postupu krajského súdu

15. V súvislosti s podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti rozhodnutiu odvolacieho súdu po jeho preskúmaní dovolacím súdom, v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd tiež judikoval (napr. I. ÚS 239/09, II. ÚS 492/2010, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (krajského súdu). Inými slovami, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) sa považuje ústavná sťažnosť

za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní, pričom lehota na podanie sťažnosti proti dovolaním napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu (t. j. proti rozhodnutiu krajského súdu) sa považuje za zachovanú (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09), preto ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu za zachovanú nie len voči uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 242/2015 z 26. novembra 2015 (právoplatnému 5. januára 2016), ale aj voči rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 45/2014 z 24. februára 2014 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

16. V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

17. Krajský súd svoj rozsudok v podstatnej časti odôvodnil takto:

„Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje jeho správnosť (§219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa bolo zistené, že a/ trestné oznámenie

žalobcu bolo odmietnuté, b/ disciplinárne konanie vedené proti [REDAKČNÝ OBRÁZOK] [REDAKČNÝ OBRÁZOK] [REDAKČNÝ OBRÁZOK] bolo zastavené s odôvodnením, že menovaný neporušil základné povinnosti policajta vyplývajúce z právnych predpisov. Za tohto stavu nemožno urobiť iný záver než ten, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany žalovanej. Inými slovami, keďže [REDAKČNÝ OBRÁZOK] [REDAKČNÝ OBRÁZOK] nebol za svoje konanie trestne stíhaný a ani disciplinárne potrestaný, treba vychádzať z toho, že pri incidente so žalobcom dňa 7.7.2010 postupoval správne, teda s súlade s právnymi predpismi. Pre opačný záver tu nie je skutkový podklad. Uznesením Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR ČVS: SKIS-61/IS-l-V-2011 zo 17.2.2011 nebol [REDAKČNÝ OBRÁZOK] [REDAKČNÝ OBRÁZOK] uznaný vinným zo spáchania priestupku prípadne disciplinárneho previnenia. V jeho odôvodnení bolo vyjadrené len podozrenie z možného spáchania priestupku prípadne disciplinárneho previnenia, avšak konečné rozhodnutie v tomto smere mohol dať len jeho nadriadený, t.j. riaditeľ Odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave. Ako je to uvedené vyššie, disciplinárne konanie bolo zastavené.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p..“

18. Námietky sťažovateľa proti citovanému rozsudku krajského súdu sú argumentačne odôvodnené tým, že krajský súd, tak ako ani pred ním okresný súd, pri vyhodnotení, či žalovaný postup policajta voči sťažovateľovi bol alebo nebol nezákonný, nesprávne vychádzali zo záverov disciplinárneho konania voči policajtovi, ktorého závery však podľa sťažovateľa pre konanie o jeho žalobe o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom boli irelevantné, pretože na rozdiel od disciplinárnej zodpovednosti policajta, ktorá je založená na princípoch subjektívnej zodpovednosti, je zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup koncipovaná na princípe objektívnej zodpovednosti, takže podľa sťažovateľa mali sudy bez ohľadu na výsledky disciplinárneho konania samé posúdiť, či postup policajta voči sťažovateľovi bol alebo nebol nezákonný v zmysle § 9 zákona o zodpovednosti za škodu. Okrem toho podľa sťažovateľa sudy nezohľadnili, že v čase zásahu policajta proti sťažovateľovi ako poskytovateľovi taxislužby, ktorý spočíval v jeho vykázaní z parkoviska, pretože parkoval

na mieste nevyznačenom pre taxi, všeobecne záväzné nariadenie hlavného mesta neupravovalo podmienky výkonu tejto služby.

19. Podľa prvej vety § 18 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení účinnom v čase zásahu policajta proti sťažovateľovi, t. j. k 7. júlu 2010 (ďalej len „zákon o cestnej doprave“) dopravca môže ponúkať prepravu cestujúcich iba na určenom stanovišti alebo objednávkovou službou...

20. Podľa § 12 ods. 1 písm. a) a b) Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave, v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „vykonávacia vyhláška“) stanovište určené obcou na ponúkanie prepravy cestujúcich osobným autom taxislužby (ďalej len „stanovište TAXI“) je označené

a) vodorovným dopravným značením vymedzujúcim priestor pre stojace osobné autá taxislužby pripravené na prepravu,

b) zvislou informatívnou dopravnou značkou s nápisom TAXI a doplnkovou značkou o počte parkovacích miest vyhradených pre osobné autá taxislužby.

21. Podľa relevantnej časti § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, v znení účinnom v rozhodnom čase štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj... iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

22. V súvislosti s námietkami sťažovateľa je potrebné podotknúť, že, tak ako to uvádza aj sťažovateľ, v disciplinárnom konaní sa síce skúma otázka zavinenia disciplinárne stíhanej osoby, avšak ustáleniu otázky viny, ktorá je až otázkou sekundárnou, primárne predchádza zistenie, či postup tejto osoby bol alebo nebol zákonný, a až v prípade zistenia prípadnej nezákonnosti sa stáva podstatnou aj otázka zavinenia za túto nezákonnosť, zatiaľ čo v konaní o žalobe o náhradu škody spôsobenej nesprávnym (t. j. nezákonným, pozri § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, pozn.) úradným postupom podľa zákona o zodpovednosti za škodu je predmetom skúmania iba otázka nezákonnosti úradného

postupu bez ohľadu na zavinenie štátu za túto nezákonnosť, ktorá má objektívny charakter. Inými slovami, aj v disciplinárnom konaní a aj v konaní podľa zákona o zodpovednosti za škodu, bez ohľadu na skúmanie otázky zavinenia, ktorá je až otázkou sekundárnou v tom-ktorom type konania, bolo potrebné skúmať v prvom rade otázku nezákonnosti namietaného postupu, a preto závery o vyhodnotení tejto otázky z disciplinárneho konania mohli byť relevantným podkladom pre rozhodnutie súdu. Uvedené je udržateľné aj vzhľadom na to, že aj keď sa sťažovateľ ako osoba, ktorá nebola účastníkom disciplinárneho konania, nemohol domáhať preskúmania disciplinárneho rozhodnutia, tak závery súdy o v danom prípade nezistenej nezákonnosti postupu policajta, ktoré pramenili v tomto disciplinárnom rozhodnutí, mohli byť predmetom súdneho prieskumu na základe sťažovateľovi dostupných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

23. Z citovaného § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu vyplýva, že za nesprávny úradný postup je okrem iného považovaný aj postup v rozpore so zákonom, t. j. aj „nezákonný“ postup, pričom v danom prípade, aj keby všeobecne záväzné nariadenie hlavného mesta neupravovalo podmienky výkonu taxislužby, tak v rozhodnom čase účinné ustanovenia zákona o cestnej doprave, ako aj ustanovenia jeho vykonávacej vyhlášky upravovali podmienky poskytovania tejto služby, ako aj charakter a spôsob značenia miesta určeného na jej prevádzkovanie, pričom postup, ktorý bol v súlade s týmito zákonnými ustanoveniami, nie je možné kvalifikovať ako nezákonný, a teda „nesprávny“.

24. Zohľadniac uvedené možno konštatovať, že aj keď krajský súd v rámci odvolacieho prieskumu rozhodnutia okresného súdu vecne neskúmal opodstatnenosť záverov okresného súdu čerpaných z disciplinárneho rozhodnutia o nezistení nezákonnosti v postupe policajta a iba mechanicky bez ďalšieho na tieto závery poukázal, majúc pritom vedomosť o tom, že sťažovateľ nemal možnosť domáhať sa ich prieskumu, keďže nebol účastníkom disciplinárneho konania, tak v konečnom dôsledku toto pochybenie nemá intenzitu spôsobilú vyvolať namietané porušenie označených práv, pretože nemalo vplyv na ústavnú udržateľnosť konečného rozhodnutia o neopodstatnenosti žalobného nároku sťažovateľa z dôvodu nezistenia nezákonnosti v postupe policajta, ktorý plne korešpondoval s v rozhodnom čase účinnými zákonnými ustanoveniami. Na uvedenom nič nemení ani

konštatovanie uvedené v podnete na disciplinárne konanie, ktorého sa sťažovateľ dovoľáva a podľa ktorého je tu „*podozrenie*“, že policajt mohol konať v dôsledku neznalosti zákona, pretože, tak ako to uviedol aj krajský súd, v danom prípade išlo iba o nepreukázané „*podozrenie*“, a nie o zistenú skutočnosť.

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

26. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že konečné závery krajského súdu sú ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať rozporuplnosť a takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému uzneseniu a postupu najvyššieho súdu

27. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádaný postup a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 242/2015 z 26. novembra 2015, ktorým najvyšší súd vyslovil iba procesnú neprípustnosť dovolania sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu bez tohto, aby sa bol týmto rozhodnutím aj vecne zaoberal, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa sa argumentačne týka iba vecných záverov okresného súdu a krajského súdu, avšak sťažovateľ žiadnym spôsobom nespochybňuje ani nenapáda konštatovania najvyššieho súdu o neprípustnosti ním podaného dovolania, preto ústavný súd pre nedostatok odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa v tomto smere sťažnosť v tejto časti

odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

28. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016